

[Poul Schlüter]

udvalget for forretningsordenen, og vi kan stort set tilslutte os forslagene og deres intentioner.

Et af de store ønsker gennem mange år, som tingets medlemmer har samlet sig om, har været at nå frem til tilfredsstillende lokaleforhold, som muliggjorde, at hvert medlem fik sit eget værelse. Formelt kan man nu hævde, at dette er opnået, men ikke reelt. Der er stadig et antal værelser for lidt som arbejdsrum for folketingets medlemmer. Den praktiske begrundelse kender jo alle. Det er den, at statsministeriet også ønsker at bo i parlamentsbygningen. Det går ikke i det længere løb. Efter min opfattelse er det nødvendigt for at sikre ordentlige arbejdsvilkår for folketingets mange medlemmer og mange ansatte, at vi tilstræber, at statsministeriet bor andetsteds. Rent parlamentarisk har det måske også sine poetiske fordele, for der er naturligvis noget forkert i, at statsministeren og statsministeriet bor i parlamentets bygning.

Med hensyn til de mange praktiske enkeltheder tror vi, at de vil komme til at virke godt i praksis. Gør de det ikke, kan vi jo igen tage bestemmelserne op til revision.

Glistrup (FP):

I disse dage træffer folketinget afgørelse i mange sager, i store sager, i indviklede og ofte tvivlsomme sager. Det er derfor uundgåeligt, at der på mange områder simpelt hen begås de rene kiks, og vi vil ganske givet komme til at opleve, at mange af de beslutninger, som træffes her i disse uger, skal tages op til revision og ændring, inden der er gået ret mange måneder yderligere.

Nu er det jo således, at i hvert tilfælde de, der gerne vil have de enkelte sager igennem, henviser til, at der er et hensyn at tage så til den og så til den gruppe uden for dette hus, og derfor må man se at gennemtrumfe alle de mange forskellige sager, som vi befatter os med.

Men med hensyn til den sag, vi her har til behandling, gælder jo ikke noget tilsvarende hensyn. Det er helt åbenbart, at der ikke er nogen uden for folketinget, som absolut rejser et mere eller mindre stærkt folkekrav om, at her skal der ske en afgørelse. Denne sag er derfor et klassisk eksempel på, at det udvalg, som skulle foregå de andre med et godt eksempel i relation til hensigtsmæssig arbejdstil-

rettelæggelse, nemlig udvalget for forretningsordenen, har kludret fænomenalt i det ved lige præcis inden for disse 14 dage at ville presse afgørelser igennem med hensyn til en ændring af forretningsordenen. Der er intet i disse ændringsforslag, som ikke udmærket kunne have ventet til, at vi havde taget spørgsmålene op til forhandling i den rolige tid i oktober-november måned. Vi kunne derfor i udvalget for forretningsordenen have nøjedes med at give en rapport til folketingets øvrige medlemmer om, hvad vi var kommet frem til som et resultat af vort arbejde i vinterens løb. Så kunne de øvrige folketingsmedlemmer have fået adgang til i de mellemliggende måneder at tage stilling til det og påvirke den beslutningsproces, der derefter kunne gå i gang i oktober-november måned. Men nu har man altså absolut villet presse igennem, at vi oven i det i forvejen meget bebyrdede program også skal tage stilling til en lang række ændringer i forretningsordenen.

Når man ser ned over de ændringer, som er foreslået fra et flertals side, kan man ganske klart fastslå, at hovedlinjen i ændringerne er helt overensstemmende med de hovedlinjer, som man har fulgt inden for de sidste 6, 7, 8 år, nemlig at når man ikke kan holde nytænkerne ude af folketinget på valgdagene, men nytænkerpartierne virkelig får tilstrækkelig mange stemmer til at trænge ind her, hvor de gamle partier sidder og mener at kunne beherske hele scenen, så skal man i hvert fald dunke dem oven i hovedet ved at lave den ene restriktion, den ene censurbeholdelse, efter den anden, hvorved man vanskeliggør parlamentets arbejdsvilkår. Ideen er, at de gamle får skønsbeføjelser til at bestemme og herske og regere over dem, der kommer med de nye strømninger, og som bæres ind i folketinget af de nye strømninger.

Hr. J. K. Hansen hævdede, at han virkelig havde gået herinde så blind og døv og uden at opfatte, hvad der skete, at han ikke havde opfattet et eneste eksempel på, at der var sket eklatante misbrug af formandsstillingen i form af forsøg på at holde de nye partier og de nye partiers arbejdsform ude af billedet. Men det dementerede hr. J. K. Hansen i og for sig selv i det følgende, han sagde. Han fik formuleret det på den måde, at der tiltrænges en vis opstramning. I den forbindel-